

Mẹ Là Suối Nguồn

Xuân Đàn

Dòng suối xưa con hằng tắm mát, nay cạn khô trở sỏi đá thời gian, con muôn
nơi với tháng ngày phiêu dạt. Về dòng sông xưa nhưng thấy thiếu vô cùng.
Tuổi thơ con bao lần làm Mẹ khóc, nhưng đêm dài Mẹ thức trắng vì con, để cho
con moi ngày dần khôn lớn, ơn nghĩa dư đầy bao đời con trả xong?
Mẹ là dòng sông Mẹ là suối nguồn, Mẹ là bầu trời Mẹ là gió lộng,
Mẹ là đại dương Mẹ là biển rộng, con mất Mẹ rồi tất cả hư không.
Mẹ là mây trời lời ru ấm áp, Mẹ vẫn âm thầm theo bước con đi,
dù khó gian nguy chân con không mỏi, con mất Mẹ rồi chan vội nhớ mong.
Dòng suối xưa nay nằm im bến vắng, hoang lạnh sương vương cỏ với rừng cây. Con đi
xa kiếp sống đời lăng bặt, tìm về lời ru nhưng thấy thiếu vô cùng.